

Σε μια ιδανική μορφή το κράτος δεν θα ήταν ο προστάτης των αδυνάμων, διότι δεν θα υπήρχαν αδύναμοι. Στις μέρες που ζούμε, το κράτος μας επίσης δεν είναι προστάτης των αδυνάμων. Αλλά υπάρχουν αδύναμοι. Για την ακρίβεια το ίδιο το κράτος παράγει αδύναμους. Άνεργους, άστεγους, άτολμους, άρρωστους και τόσους άλλους με άλφα στερητικό.

Ακόμα και αν αποφύγουμε τα ρητά εκείνου του παππούλη που αναστάτωσε την πλάση, αυτού του παλιοΓερμανού με την επιβλητική γενειάδα που τον ζούσε ο εργοστασιάρχης Ένγκελς, εκείνων δηλαδή, που πάντρεψαν την διαλεκτική με τον υλισμό και έκαναν ανω - κάτω τον πλανήτη, στο ίδιο συμπέρασμα θα φτάσουμε.

«Το Κράτος είναι η εκτελεστική επιτροπή της άρχουσας τάξης». Τι είπε ο στόμας του; Και καλά αυτός, ήτο παλιοκομούνι. Ο Λίο Τολστόι όμως, ο γίγαντας της λογοτεχνίας, αυτός ο βαθύς ανιχνευτής ψυχών και μέγας γενειοφόρος, τι το ήθελε αυτό; Το: «Κυβέρνηση είναι μια παρέα ανθρώπων που παρενοχλούν τους υπόλοιπους».

Ακόμα πιο απόμακρο ο Μίκαελ Μπακούνιν, αυτή η παλιανάρχα, έτερος γενειοφόρος κι' αυτός, διατύπωσε πως: «της ανθρωπότητας οι δυο εφιάλτες είναι η εκκλησία και το κράτος» και πως: «αν ο θεός είναι ο αφέντης, ο άνθρωπος είναι δούλος». Ευτυχώς άφησε το πόνημα του, «Θεός και κράτος», στη μέση γιατί όλος ο πλανήτης θα είχε γίνει Εξάρχεια. Ενώ τώρα, είναι μια φιλήσυχη εξαρχία του χρήματος, των τραπεζών και των χρηστών διαχειριστών της εξουσίας.

Στις μέρες μας βεβαίως, αυτά τα ατίθασα γένια των φιλοσόφων έχουν μετατραπεί σε καθαρά και ξυρισμένα πρόσωπα πολιτικών, που δεν λένε ποτέ μούσια,

Στις μέρες μας, βλέπουμε να ξετυλίγεται το ταλέντο του Leo Messi κάθε Τετάρτη και Κυριακή αλλά ο Leo Tolstoy σκονίζεται μαζί με τον «Πόλεμος και Ειρήνη» του σε κάποιο ξεχασμένο ράφι.

Στις μέρες μας που ο Μίκαελ Μπακούιν, αγνοείται στα αζήτητα, υπάρχει όμως και ο Μίκαελ Μουρ να μας λέει κάνα αληθινό ψέμα, ενώ ο Μίκαελ Τζάκσον ζει ακόμα, όπως μακρόσυρτα έχουν απαγγείλει στη θύρα 4 της τιμημένης Τούμπας:

*«Μισή ζωή μαύρος,
μισή ζωή λευκός,
Michael Jackson ζεις,
για πάντα Παοκτσής»*